

Gràcies, HABIBI.

Va resultar ser un mal dia, el 19 de setembre. La Júlia va tornar a casa després d'anar al metge per saber el resultat de les proves que li havia demanat feia uns dies. Les seves sospites s'havien confirmat : neoplàsia de mama. En menys d'una setmana, li practicarien una mastectomia. Se'n va anar cap al dormitori per canviar-se de roba i sense deixar la bossa ni les claus de casa que duia a les mans, es va deixar caure i es va ensorrar damunt del llit com si algú li hagués donat una empenta. Amb la vista va recórrer tota la habitació: Aquelles petites esquerdes del sostre, aquelles rascades a la paret , de sobte li van semblar més familiars que lletges i va pensar que no era el moment de pintar..... En només pocs instants va recordar tota la seva vida. No tenia ganes de plorar, ja ho havia fet en arribar al cotxe que havia aparcat en el segon soterrani de la clínica. Un mal entorn per una situació on qualsevol ésser humà necessita l'escalf d'algú que el pugui acompanyar en el seu dolor. La Júlia coneixia aquesta sensació doncs moltes vegades havia hagut de fer front tota sola en circumstàncies familiars crítiques.

Va anar agafant les fotografies de damunt la seva tauleta de nit i se las va mirar com si fos la primera vegada que les veia. La seva foto de casament amb en Jordi, feia trenta-tres anys. A en Jordi, com li diria? Quan ella li va insinuar que podia tenir càncer ell la va titllar d'exagerada , com aquella vegada que la Joana, la seva filla, quan tenia dotze anys es va posar amb molta febre un matí de diumenge. En Jordi estava a punt d'anar a jugar a tennis i la Júlia va dir de portar la nena a urgències. Vols dir que no en fas un gra massa? va dir el marit, això amb una trucada al pediatre ho pots solucionar . Al cap d'un parell de minuts que en Jordi se'n anés amb la bossa i les raquetes, la Júlia va posar la seva filla al cotxe i la va portar a Barcelona, a l'Hospital. Li van diagnosticar pneumònia. Per sort, al cap de tres dies ja tornava a ser a casa.

La Júlia va agafar la foto on hi havia la Joana el seu marit Joseph i el petit Rolf davant la casa on vivien, al costat de Basilea. De moment no els diria res de la malaltia. Si tot anava bé, per Nadal ja hauria acabat el tractament de radioteràpia i ho podrien celebrar tots junts. Després va agafar la foto d'en Roger i se la va acostar al pit. Quants cops la Júlia havia portat el seu fill a mitja nit a Sant Joan de Déu perquè tenia asma! Quan el nen s'ofegava, ella deixava un paper damunt la tauleta d'en Jordi que deia : Me'n vaig a l'hospital amb en Roger. L'endemà el marit no s'havia adonat de res i podia anar ben "fresc" a la seva feina d'apoderat en una multinacional. A en Roger tampoc li parlaria de moment de la ablació del pit. Ho tenia fàcil per amagar-li : des de feia cinc anys vivia a Tòquio on donava classes de català i d'anglès i també treballava en una emissora de ràdio, on va conèixer la petita i dolça Katsuko. S'havien casat feia mig any. La Júlia era una dona forta i acceptava que els seus fills haguessin triat una vida lluny del país on van néixer però en aquells difícils moments li hauria agradat tenir-los ben a prop seu.

Quan va iniciar el tractament amb radioteràpia, la Júlia Huguet anava acompanyada pel seu marit. Una tarda després de la sessió, la Maria, la tècnic en ràdio, va demanar a la pacient si el dia següent podia canviar el torn i anar-hi al dematí. I així ho va fer. En part tenia ganes d'anar-hi sola. Sabia que a en Jordi li costava acceptar aquella situació. A ell tot el que fos sortir d'una rutina còmoda i sense entrebancs, el depassava. Estava asseguda a la sala de espera del Hospital de Sant Pau llegint una revista i va aparèixer la Maria. Bon dia, Júlia d'aquí una estona podràs passar. La Maria portava una cinta negra que li donava tota la volta al braç per damunt de la bata blanca. En veure que la pacient la mirava, li va dir : Ah, això! És el dol, pel partit d'ahir del Barça! La Maria sempre tenia una acudit per explicar als malalts i una broma per fer. Tota la sala va estar

d'acord en que el tracte d'aquella noia , potenciava l'efecte dels raigs. Quan la Júlia va sortir de la sessió, va decidir caminar una estona i després va entrar en una cafeteria. Va prendre un tallat. Bullint, com a ella li agradava. Amb les dues mans sostenia el got vuit i encara calent mentre mirava el carrer i el bon dia que feia. Es sentia alleujada. S'havia desfet d'aquella sensació de culpabilitat que tenia quan anava amb el seu home. A partir d'aquell dia aniria a rebre el tractament els matins. Estava tan distreta amb els seus pensaments que no s'havia adonat de que algú s'havia acostat per saludar-la. Bon dia, Júlia, oi? Ho he sabut quan la Maria l'ha cridat. Em dic Enric Juncà i no se si em recorda però aquest matí hem coincidit al mateix "club". A ella li va semblar molt simpàtic i ocurrent i va oferir-li la cadira que tenia davant seu. Va ser un bon començament per iniciar una peculiar amistat.

A cada trobada s'anaven coneixent millor. Després de cada tractament, anaven una estona a la cafeteria. La Júlia no recordava des de quan podia explicar a algú que l'escoltés amb interès, anècdotes de la seva infantesa i adolescència. L'Enric també posava molt d'entusiasme en relatar els seus temps d'estudiant i les seves experiències com a professor d' Història a la Universitat. Ambdós van acordar que no parlarien de les seves situacions familiars actuals. Ara, ells, havien iniciat una nova etapa on només parlarien de les seves il·lusions pel seu futur immediat, que era el que de debò comptava per a ells, on no hi hagués lloc pel victimisme; i això només ho podria entendre algú que passés pel mateix tràngol. Després de la sessió número vint -i- quatre (només n'hi quedava una per acabar el tractament a la Júlia), van anar a prendre el tallat com de costum i l'Enric li va donar un sobre i li va dir: Vull que comparteixis una bogeria amb mi. Vull que estiguem junts lluny de tothom per uns dies. Vull ensenyar-te a estimar la vida enmig d'un país on s'ha valorat la vida després de la mort. Vull estimar el teu cos que menysprees, amb el meu cos que jo menyspreo. Vull que els ulls més expressius que he vist mai s'omplin d'imatges que no podran oblidar. I no vull que m'ho neguis per que no ho podria suportar! La Júlia va quedar glaçada . Va obrir el sobre i va trobar una reserva d'avió d'anada i tornada a El Caire. Va emmudir. Seguidament no va poder contenir l'emoció i sense deixar de plorar el va abraçar.

Estàs segura de que hi vols anar, de veritat? I si et trobes malament? Va dir en Jordi després d'haver ajudat a la seva dona a facturar les maletes.

Si que hi vull anar! i si em trobés malament ja m'ha dit la noia de l'agència que a l'hospital de El Caire atenen molt be als estrangers. No pateixis, ja saps que jo m'hi manego be, pels hospitals!. Ja t'aniré trucant.

La Júlia sabia que en altres circumstàncies no l'hauria pogut fer aquest viatge, però donada la situació, en Jordi no li podia negar aquest retrobament amb si mateixa. A més a més podia estar tranquil, estava segur de que ningú tindria una relació amb la seva dona!

A les poques hores d'arribar a El Caire van anar cap a Luxor i van embarcar en el creuer que seria casa seva durant quatre dies. Tan la Júlia com l'Enric van anar a les seves respectives cabines de nau per desfer les maletes. A la tarda van visitar els Temples de Karnak i de Luxor. La Júlia semblava una nena petita que acaba de descobrir el món. L'Enric li anava explicant tota la història dels faraons que van fer construir aquelles obres monumentals. Malgrat la llepada del temps i el pas de varies civilitzacions de diferents creences religioses, totes aquelles estàtues força malmeses, encara seguien dempeus. Ells també lluitarien per continuar sobrevivint. Aquella nit després de sopar i de fer tertúlia amb la resta del grup, la Júlia se'n va anar a descansar i al cap de poca estona també va marxar l'Enric. Amb els nusos de la ma va picar suaument a la porta de la cabina d'ella i uns moments després ja era dins. Habibi, li va

dir, com li havia dit el guia que es deia estimada en àrab. La va abraçar suaument com si tingués por de fer-li mal, la va besar amb la timidesa del noi que fa el primer petó i la va acostar al llit. Va fer la intenció de descordar-li el llaç del kimono que portava i ella instintivament, es va tapar el buit del pit que ja no tenia. Ell li va enretirar amb molta cura la ma i amb molta tendresa li va anar acariciant la cicatriu i després li va acariciar l'altre pit. La va fer sentir com una adolescent. Ara era ell qui tenia por de fallar. La seva dona feia temps que el rebutjava perquè creia que les radiacions que rebia el seu marit la podien afectar. La Júlia s'havia informat per la Maria del curs que podia fer el càncer de pròstata. El tractament hormonal previ a la radioteràpia podia influir més en la impotència que les mateixes radiacions. Però en aquells moments màgics en que se sentia estimada, no li preocupava res més que l'escalf d'aquelles abraçades. Aleshores va ser ella qui el va acariciar i junts van aconseguir que Ra, el déu sol, il·luminés aquella fosca nit de novembre.

L'endemà van contemplar la riba dreta del Nil, on hi ha la vida i amb el transbordador van anar fins la riba esquerra on es troben les tombes. La Júlia va dir a l'Enric que si es moria ella primer, li fes un temple funerari com el de la Reina Hachepsut, i ell n'hi va donar paraula. Aquella tarda després d'una fogosa migdiada, van pujar a coberta a veure el paisatge i prendre el té de les cinc. La Júlia va gaudir molt de la travessa que es fa molt a prop de la riba, on es poden veure escenes que semblaven tretes del pessebre que cada Nadal feia la seva mare i que ella encara seguia fent a casa seva : rucs que fan girar les sínies, dones rentant la roba a ma en el mateix riu , pescadors emprant estris de l'època dels faraons.....L' Enric li deia T'has fixat que a Egipte el sol no es pon, si no que el sol cau ! Tens raó, en qüestió de segons ja s'ha fet de nit. La Júlia desitjava que no passés el mateix amb les seves vides. L'endemà van anar a la població d' Edfú i li van comprar a un venedor ambulat, una rèplica de la Barca d'Horus una per cadascú d'ells, de record. La Barca que després de la vida fa el viatge per trobar el paradís després de presentar les seves bones obres a la terra.....

La Júlia no oblidaria mai la vista aèria més espectacular que es podia contemplar abans d'aterrar a Abu Simbel. Va agafar la ma del seu estimat, i com la protagonista de Memòries d'Àfrica, va tancar els ulls i va guardar per sempre aquell irreplicable moment dins la seva memòria. La nit anterior a la seva tornada, van agafar un taxi des de l'hotel fins al centre de El Caire, fins la Plaça Hussein, on hi ha el gran Basar Khan-el-Khalili. El taxi que van agafar era un "Mercedes" que l' Enric va calcular que tenia uns cinquanta anys. Era el darrer dia del Ramadà i El Caire era una festa. Els taxistes s'anaven oferint fruites per les finestres, la gent traspassava els carrers sense mirar, i no hi havia cap conductor que respectés les senyals de tràfic. Quan van tornar a l' hotel reien pensant que havien passat més por circulant per aquella ciutat, que en quatre sessions de radioteràpia!

Aquella darrera nit, Ra i Horus van tornar a il·luminar la foscor de les seves vides i es van poder estimar intensament. La Júlia li va dir: Gràcies HABIBI, i l' Enric li va contestar :Gràcies a tu HABIBI., per aquests dies inoblidables.

De tant en tant, del Servei d'Oncologia del Hospital de Sant Pau surten dos pacients plens d'esperança i van a prendre un tallat plegats.

De tant en tant, visiten el Museu Egipci, un parell de "HABIBIS", arrapats al somni de la vida.